

Arakiyyeden başka arakçîn adlı bir başlık türü daha bulunmaktadır. Arak kelimesinden Farsça -çîn (toplayan) ekiyle türetilen arakçîn kelimesi de "ter toplayan başlık" anlamındadır. Ancak arakçîn, yapılış tekniği ve kullanılış bakımından arakiyyeden tamamen farklıdır. Bu başlık takke gibi tam kubbe şeklinde olup başa sıkıca oturur, kenarlarının terden kirlenmemesi için kavuk ve sarık altına giyilir. Özellikle pamukludan dikiilen arakçînin en makbul cinsi sıçandışi denilen ve çok ince örülmüş olanlarıdır.

BİBLİYOGRAFYA :

İbrâhim Fahreddin [Erenden], *Envâr-ı Hazret-i Nûreddin el-Cerrâhî* (daktilo edilmiş nüsha), DİA Ktp., nr. 3893, I, 52-54, 58-60; Pakalın, I, 63-64; Abdülbâki Gölpınarlı, *Mevlevî Adâb ve Erkânı*, İstanbul 1963, s. 6; a.mlf., *Tasavvufî Dilimize Geçen Deyimler ve Atasözleri*, İstanbul 1977, s. 24; a.mlf., *Mevlânâ'dan Sonra Mevlevîlik*, İstanbul 1983, s. 426-427; R. Ekrem Koçu, "Arakçîn" ve "Arakiyye", *Türk Giyim, Kuşam ve Süsleme Sözlüğü*, Ankara 1967, s. 13-14; a.mlf., "Arakiyye", *İst.A*, II, 961; SA, I, 94.

M. BAHÂ TANMAN

ÂRÂMİCE

Halen bazı lehçeleri konuşulan
yarı ölü Sâmi dil.

Sâmi dil ailesinin batı grubuna girer; İbrânîce ile yakın akrabadır. Çok geniş bir coğrafi mekâna yayılmış çeşitli halk toplulukları tarafından oldukça uzun bir zaman dilimi içerisinde kullanıldığı için birçok lehçeye ayrılmış, halen konuşanı çok azaldığı ve başka dillerin tahripkâr etkilerine açık kaldığı için de ölmeye yüz tutmuş bir dildir. Ârâmîler dillerine Fenike alfabesini uygulamışlar ve onu çok az da olsa değiştirerek kendilerine has bir biçime sokmuşlardır. Ancak günümüze gelebilen birkaç belge, bu alfabeden başka çivi yazısı sisteminin ve Mısır hiyeroglif yazısından türemiş demotik yazının da tatbik edilmiş olduğunu göstermektedir. Ârâmîce yazıtların büyük çoğunluğu Güneydoğu Anadolu ve Suriye'de bulunmuş olmakla beraber, bilhassa Pers hâkimiyeti döneminde (m.ö. 538-330) bu dilin bir milletlerarası ticaret dili halini aldığı ve bu dilde yazılmış belgelerin Yunanistan, Mısır, Anadolu, Suriye, Kuzey Mezopotamya, İran, Afganistan ve hatta Pakistan'a kadar genişleyen bir bölgeye yayıldığı görülmektedir. Ârâmîce'nin bu kadar geniş bir zemine yayılmasının başlıca sebebi, kullanılan yazının basitliği kadar ortak veya

benzer gramer özellikleri sebebiyle diğer Semitik dilleri konuşanlar tarafından da kolayca anlaşılabilmesidir. Diğer taraftan Ârâmîler'in bütün eski Ön Asya'da geniş çaplı nüfus hareketlerine sebep olmalarının yanı sıra, yayıldıkları ülkelerin gerek idarî gerekse ticarî faaliyetlerinde önemli rol oynamalarının da bu hususta büyük etkisi olmuştur. Ârâmîce milâttan önce II. binyıldan beri Ön Asya'da diplomatik yazışma dili olan Akkadca'nın yerini aldığı gibi Batı'da Yunanca'nın yayılmasını da engellemiştir. Fenike alfabesinin Ârâmîler'ce geliştirilmesinin sonucunda Nabatî ve Sinaî yazısının aracılığı ile Arap alfabesinin ortaya çıkması, Ârâmî toplumunun günümüze de yansıyan bir başka etkisidir.

Ârâmîce esas olarak dört ana gruba ve bunların alt dallarına ayrılır. Bunları tarihî gelişmeleri ve özelliklerinden bazıları ile aşağıdaki şekilde özetlemek mümkündür.

1. Eski Ârâmî Dili. Bu dil, en eskisi milâttan önce IX. yüzyıla tarihlenen Kuzey Suriye'de bulunmuş yazıtlarda kullanılmıştır. Bunda Ken'ân ve Asur etkileri çok fazladır. Yazıtlar taş eserler üzerinde yer almakla beraber bu yazının günümüze kadar gelememiş başka malmeme üzerine de yazılmış olduğu şüphesizdir.

2. Resmî Ârâmî Dili. Fevzipaşa yakınındaki Zencirli'de (Sam'al) bulunan yazıtların en eski olanlarında eski Ârâmî dili kullanılmakta iken aynı yerde ele geçmiş başka yazıtlarda, meselâ Kral Bar Rakab'inkilerde eski Ârâmî dilinden türeyen bir başka lehçenin kullanılmış olduğu görülmektedir. Bu lehçe, daha Asur devrinden (m.ö. 1100-605) başlayarak milletlerarası ticaret dili halini almış, standart gramer kuralları ile işlediği ve mahallî lehçeleri konuşanların hemen tamamı tarafından anlaşılabilirdiği için de bütün Ârâmî toplumunun yazı dilini oluşturmuştur. Akkadca çivi yazılı belgelerde "Ârâmî kâtipleri" olarak geçen memurların bu resmî lehçeyi kullandıklarında şüphe yoktur. Lehçe, Zencirli'de Kral Bar Rakab'ın kabartması üzerinde görülen kâtip tasvirinin elindeki gibi yalnız boya ve kalemle değil, çivi yazısında olduğu gibi kil tabletler üzerine bir sivri ucun batırılması ile de yazılıyordu; bunu Asur'da bulunan Ârâmî alfabesi ile yazılmış tabletler ispat etmektedir. Yine bu lehçeye ait yazılara ayrıca madenî ağırlıklar, mühürler ve kaplar üzerine kazınmış olarak da rastlanmaktadır. Res-

mî Ârâmî dilinin yaygınlığını Kitâb-ı Mukaddes'te geçen bazı olaylar da göstermektedir. Meselâ milâttan önce 701 yılında Asur Kralı Sennaherib Kudüs kralı İbrânî değil Ârâmî dili konuşulmasını istemiştir (II. Krallar 18/26). Yunanistan'da Olympia yakınlarında ele geçirilen bir tunç kâse üzerinde Ârâmî harfleriyle kazınmış bir ada rastlanmıştır. Bu da Yunanlılar'ın alfabe işaretleri ile Anadolu'daki Ârâmîler aracılığıyla temasa geldiklerini, başka bir deyişle yazıyı muhtemelen onlardan öğrenmiş olabileceklerini gösteren kanıtlardan bir tanesidir. Mısır'da Asarhadon dönemine (m.ö. 681-669) tarihlenen bazı Ârâmî yazıtları bulunmuştur. Anadolu'da Tarsus'ta belki aynı döneme ait küçük yazıt parçaları ortaya çıkmıştır.

Resmî Ârâmî lehçesinin Yeni Bâbil döneminde de (m.ö. 605-538) gelişme ve yayılmasını sürdürdüğü görülmektedir. Bu devri takiben başlayan Pers hâkimiyeti altında, kralî yazıtlar eski Pers dilinde ve kendilerine has bir çivi yazısı sistemiyle âbidevî boyutlarda kayalar üzerine yazdırılmış olmakla beraber resmî yazışmalarda Ârâmî dilinin tercih edildiği anlaşılmaktadır. Ârâmî dilinin Pers döneminde yayılma alanının en geniş sınırlarına ulaştığı, çeşitli yerlerde ele geçen belgeler yardımıyla ispatlanmaktadır. Bu devirde Mezopotamya'da resmî Ârâmî lehçesiyle yazılmış deniz kabukları, mühürler; Mısır'da mezar ve ithaf yazıtları ile ticaret yolları üzerinde kayalara kazınmış bazı kelimeler; Filistin'de taş yazıtlar ile kap kulpları üzerindeki damgalar; Kuzey Arabistan'da taş yazıtlar; Anadolu'da Kilikya (Çukurova), Likya (Güneybatı Anadolu) ve Lidya'da (İçbatı Anadolu) taş yazıtlar ve Ârâmî adlar ya da kelimeler ihtiva eden madenî eşya; Afganistan, hatta Pakistan'da yazıtlar; Yunanistan'da ise yukarıda sözü edilen tunç kap ile Latince çeviri yazıları yapılmış kısa metinler bulunmuştur. Resmî Ârâmî lehçesi Helenistik devirde de (m.ö. 330-30) kullanılmaya devam etmiş ve Mısır'da, Sina'da, Filistin'de, Anadolu'da Ârâmîce yazılmış papirüsler ve taş yazıtlar bulunmuştur. Bu dönem içinde resmî Ârâmî lehçesi tedricî olarak yenisinden birtakım mahallî biçimlere girmeye başlamıştır.

3. Batı Ârâmî Dili (Filistin Ârâmîcesi). Mûsevî kutsal literatürünün en önemli belgelerinden olan Kumran yazmalarında (veya Ölüdeniz tomarları) Ârâmî dilinin batı lehçesi (Filistin, Ârâmîcesi) kullanılmış,

tamamı İbrânîce olan Eski Ahid'in bazı bölümleri de (Ezra, 4/8-6/18; 7/12-26; Daniel, 2/4^b-7/28) yine Ârâmî dilinin bu edebî lehçesiyle kaleme alınmıştır. Daha sonraları, Bâbil esaretini takip eden dönemlerde İbrânîler'in kendi dillerini Ârâmîce'nin yaygınlığı ve güçlülüğü karşısında terketmeleri ve artık bu dili anlamamaları sebebiyle yapılması mecburi hale gelen Tevrat tercümelerinde (Targum) ve buna bağlı olarak diğer din kitaplarıyla bunların açıklanmalarında (Talmud, Gemara, Halaha, Haggada ve Midraş gibi) Filistin yahudi Ârâmîcesi kullanılmıştır.

Taberiye ve Nâsıra dolaylarında konuşulmuş olan ve Galile Ârâmîcesi adı verilen lehçenin Hz. İsa'nın ana dili olduğunda genel bir fikir birliği bulunmaktadır. Hristiyanların kutsal kitabı olan İncil'in çeşitli versiyonlarının dili Yunanca olarak görünmekle beraber bunlardan Matta İncili'nin aslının Ârâmî dilinde yazıldığı anlaşılmaktadır. Yuda lehçesini konuşanlar ise Estrangelo da denen Süryânî alfabesini geliştirmişlerdir. Bu lehçenin çok yakın türevleri Bizans kilisesinde bazı ilâhî ve dinî yazılarda (Jüstinyen döneminde) ve Mısır hristiyan toplumunda görülmektedir. Yine Filistin Ârâmîcesi'nin benzerleri olan lehçelere milâttan önce I. yüzyıl ile milâttan sonra III ve IV. yüzyıllar arasında Mısır, Suriye, Filistin ve Arabistan'da rastlanmaktadır. Bunların en önemlileri, merkezi Nablus'ta bulunan Sâmerri Ârâmîcesi, Tedmür (Palmyra) Ârâmîcesi ve Nabatî Ârâmîcesi olup sonuncuları oldukça yaygın bir lehçedir. Bunlardan harflerin birleştirilmesiyle meydana getirilen Nabatî yazısının Arap yazı sistemine öncülük ettiği anlaşılmaktadır.

Arapça'nın gelişmesi ve yaygınlaşması sonucunda, başka yerlerde olduğu gibi batıda da Ârâmî dili gittikçe kullanımdan çekilmiş, ancak XVI ve XVII. yüzyıllarda Kuzey Suriye ve Lübnan'da konuşmaya devam etmiştir. Bu dilin oldukça değişikliğe uğramış bir lehçesi günümüzde Cebelüddrüz'deki bazı hristiyan köylerinde, sayıları artık çok azalmış bir topluluk tarafından kullanılmaktadır. Bu dile Modern Batı Ârâmîcesi adı verilmektedir.

4. Doğu Ârâmî Dili. Doğu Ârâmîcesi'nin en önemli kolunu resmî Ârâmî dili denilen lehçe meydana getirmektedir. Ancak, yukarıda da belirtildiği gibi, bu lehçe yalnız Dicle-Fırat bölgesi yani "doğu" ile sınırlı kalmadığı için başlı başına bir

lehçe olarak ele alınmıştır. Bunun dışında, adı geçen bölgede yazılı belgeleri az olan başka lehçelerin gelişmiş olduğu da anlaşılmaktadır. Bunlardan en az tanınanı Harran Ârâmîcesi'dir. Milâttan sonra VII. yüzyıla kadar putperest kalan Harran (Urfa'nın güneyinde) halkının kullandığı Ârâmîce'den bazı yazıt parçaları bugüne kadar gelebilmiştir. Mani adlı kişinin, kurduğu Maniheizm dinine ait kitaplarda Süryânî diline yakın bir lehçe kullandığı anlaşılmakta ve buna Maniheî Ârâmîce adı verilmektedir (m.s. II. yüzyıl). Bâbilli yahudiler tarafından yazılan Talmud'un Gemara bölümü (m.s. II-VI. yüzyıl), Süryânî dilinin yakın akrabası olan bir Ârâmî lehçesiyle kaleme alınmıştır. Başka bir yazılı belgede örneği olmayan bu lehçeye bundan dolayı Bâbil Talmudu Ârâmîcesi adı verilmektedir. Bunun yakın bir benzeri, merkezi Bâbil dolaylarında olan ve Hristiyanlık, Yahudilik ve İran'ın putperestlik inançlarının bir karması niteliği taşıyan Manda tarikatının kutsal kitabı Ginza'nın yazıldığı lehçedir ve bu lehçeye Manda Ârâmîcesi denilmektedir.

Doğu Ârâmîcesi'nin en büyük kolu Süryânî dilidir. Urfa dolaylarında yaşayan ve milâttan sonra II. yüzyılda Hristiyanlığı kabul eden Süryânîler, V. yüzyılda toplanan Kadıköy ve Efes konsilleri sonucuna ortaya çıkan dinî görüş ayrılıkları yüzünden ikiye bölünmüşlerdir. Bu bölünme yalnız kilisenin ayrılması şeklinde olmamış, Süryânî dili ve yazısı da kiliseyle beraber bölünerek Batı'daki Bizans etkisinde kalan Ya'kübîler'den Mârûnîler'le Melkitler ayrılmışlar ve bunlar XII. yüzyılda mezheplerini de değiştirerek Katolik olmuşlardır. Nestûrî lehçesi Süryânî dilinin aslını korumuş, buna karşılık Ya'kübî lehçesi Yunanca'nın etkisine mâruz kalarak değişmelere uğramıştır. Süryânîce'nin dinî ve edebî yazılarda kullanılması ve kilisenin etkisinde olması, hristiyan misyonerlerinin gittikleri yerlere de taşınmasına sebep olmuştur. Böylece Süryânî dili ve yazısı İran'a, Orta Asya'ya ve Çin'e kadar yayılarak çeşitli kalıntılar bırakmıştır. Bizim açımızdan bunların en önemlisi, Uygur devrinde Türkçe'nin Süryânî harfleriyle yazılmış olmasıdır.

Müslümanlığın fetihlerle yayılması sonucunda Arapça Süryânîce'nin yerini almaya başlamış ve XV. yüzyıldan itibaren bu dil sadece kilisede kullanılır olmuştur. Bununla birlikte Doğu Ârâmîcesi'nin değişik ağızları Anadolu'da Mar-

din ve Kuzey Irak'ta Musul çevreleriyle İran'da Urmiye gölünün doğu kıyılarında sayıları çok azalmış bazı hristiyan cemaatleri tarafından gündelik hayatta konuşulmakta, bu cemaatlerin kiliselerinde ve dualarında ise Süryânî dili yaşamaktadır. Ancak konuşulan dilin üzerindeki yabancı etkiler gün geçtikçe fazlaşmakta ve bu dil, kelime hazinesi gittikçe daralarak yarı ölü bir dil haline dönüşmektedir.

BİBLİYOGRAFYA :

G. A. Cooke, *A Textbook of North Semitic Inscriptions*, Oxford 1903; J. B. Chabot, *Les langues et les littératures araméens*, Paris 1901; K. Marti, *Kurzgefasste Grammatik der Biblisch-Aramäischen Sprache*, Berlin 1911; W. von Soden, *Grundriss der Akkadischen Grammatik*, Roma 1952; L. Delaporte, *Epigraphes araméens*, 1912; H. L. Ginsberg, "Aramaic Dialect Problems", *American Journal of Semitic Languages and Literatures*, sy. 50, Chicago 1933, s. 1 vd.; sy. 52 (1935), s. 95 vd.; a.mlf., "Aramaic Studie Today", *Journal of American Oriental Society*, sy. 62, New Haven 1941, s. 229 vd.; R. A. Bowman, "Arameans, Aramaic and the Bible", *JNES*, sy. 7 (1948), s. 65 vd.; A. Jeffery, "Aramaic", *IDB*, I, 185 vd.; "Aramî Dil ve Dialektler", *TA*, III, 219-223.

Ali M. Dinçol

ÂRÂMİLER

Eski bir yarı göçebe
Batı Sâmî kavmi.

Ârâmî kavmi, milâttan önce II. binyılın son çeyreğinde Suriye çölünün sınırında yaşayan ve Batı Sâmî dil grubundan çeşitli lehçeler konuşan göçebe bir topluluk iken sonradan, Basra körfezinin Amanos dağlarına kadar kuzey-güney, Lübnan'dan Kuzey Suriye, Transürdün ve Kuzey Mezopotamya'ya kadar doğu-batı yönlerinde uzanan çok geniş bir alana yayılarak bu bölgelerde önemli bir siyasî ve iktisadî güç halini almış bir kavimdir. Menşeleri tartışmalıdır. Aram kelimesi ilk defa bir yer adı olarak Akkad Kralı Naramsin'in (m.ö. XXIII. yüzyıl) bir yazıtında ortaya çıkmakta ve buradan Aram adının Yukarı Fırat yöresinde bir bölgeye verilmiş olduğu anlaşılmaktadır. Puzuriş-Dagan'da (bugünkü Drehem) ortaya çıkarılan milâttan önce 2000 yıllarına ait tabletlerde ise Aşağı Dicle havzasında bir şehir adı olarak görülmektedir. Kelime daha sonraları da milâttan önce XVIII. yüzyıl Mari, XVII. yüzyıl Alalah ve XIV. yüzyıl Ugarit belgelerinde şahıs adı, XIV ve XIII. yüzyıl Mısır belgelerinde ise yine yer adı şeklinde be-